

Introit: **Rozjášej se, sijónská dcero, dcero jeruzalémská, propukni v hlahol! Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a zachráněný, pokořený, jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti. (Za 9,9)**

Píseň 627

Modlitba

1.čtení: Lukáš 19, 29-40

Píseň 480

2. čtení: Lukáš 19, 41-48

Bratři a sestry,

týden před Velikonocemi přijíždí Pán Ježíš do Jeruzaléma na oslátku a je **zástupem oslavován**. Několik dní na to je souzen a týž zástup křičí: „**Ukřižuj!**“ Zástup, nebo dav, to je skupina lidí, ve které je snadné se nechat strhnout nebo je také velice jednoduché v něm zůstat v anonymitě.

Nicméně jak se píše v listě Židům: **Nahé a odhalené je všechno před očima toho, jemuž se budeme ze všeho odpovídat.** Před Pánem Bohem se nikomu nepodaří skrýt v davu. **Jeho slovo je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce.** Tak i ten příběh vjezdu Pána Ježíše do Jeruzaléma může odhalit mnohé naše motivy, naše myšlenky. Může nám ukázat, v jaké jsme situaci, jaké jsou naše pozice a postoje a na čí straně skutečně stojíme. Jsme těmi, co provolávají **Hosanna, Bohu na výsostech**, anebo těmi, kteří křičí, **ukřižuj?** Jsme těmi, kteří chodí s Pánem, slouží Mu, a kteří ho nechtějí nikdy zradit? Anebo jsme těmi, kteří se nechali strhnout ostatními a jdou jako slepé ovce, ovšem vevnitř jsou draví vlci?

Jednotliví evangelisté popisují slavný vjezd Pána Ježíše do Jeruzaléma každý z jiného úhlu pohledu. A všímají si různých věcí a také osob. Uprostřed toho všeho dění je Pán Ježíš. Ten je popsán všemi evangelisty stejně. **Jede na oslátku.** Nepřijíždí jako žádný dobyvatel na válečném koni, jede prostě a tiše. Osel byl tehdy běžný dopravní prostředek prostého lidu. A s chudým lidem se Ježíš ztotožňuje. Nepřijíždí v žádném nablýskaném černém bouráku, neblíkají ani modré majáky a není vulgární. Zástupy mu provolávají slávu, oslavují Ho jako krále, On však, **když už byl blízko a uzřel město, dal se nad ním do pláče.** Z jeho úst nezní žádné nadšené předvolební sliby, On si navzdory tomu, že ho mnozí vítají, posteskuje a k Jeruzalému provolá: „**Kdybys poznalo v tento den i ty, co vede k pokoji! Avšak je to skryto tvým očím. Přijdou na tebe dny, kdy tvoji nepřátelé postaví kolem tebe val, obklíčí tě a sevrou ze všech stran. Srovnají tě se zemí a s tebou i tvé děti; nenechají v tobě kámen na kameni, poněvadž jsi nepoznalo čas, kdy se Bůh k tobě sklonil.**“ Pán Ježíš ví, že za týden bude ukřižován, a až na pár výjimek nikdo nerozpozná, koho vlastně ukřižovali. Nikdo nerozpozná, že do jejich města, do jejich ulic a domů přišel v Božím Synu sám Bůh. Bylo to Boží navštívení, a jak to dopadlo! A v této souvislosti bych byl rád, abychom rozjímali sami nad sebou a zamysleli se nad těmito otázkami: **Poznáváš v tento den a v každý jiný den, co vede ku pokoji? Anebo je každodenní Boží blízkost, jeho navštívení, skrytá tvým očím? A rozpoznáváš vůbec čas, kdy se k tobě Bůh sklání? A jak se v takové situaci vlastně chováš?** Denně se jistě dostáváme do situací, které nás nějakým způsobem znepokojují. Může to být strach, nebo nějaká starost. Anebo nás může třeba někdo naštvat. Můžeme být ve stresu, nebo můžeme mít pocit, že všechno na nás padá a že už to dlouho nevydržíme a zlomí nás to. Můžeme si na všechno připadat sami. Avšak co se stane, když to vše dáme do kontrastu s biblickou pravdou, kdy Pán Ježíš říká: „**Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání věku?**“ Pokud si myslíš, že pro tebe tato pravda neplatí, pak žiješ ve lži. On nám však dal Duch svatého, a když se Jemu otevřeme, tak všecku zlost, trápení, strach i žal, překryje Jeho potěšující pokoj. Zakoušíš to? Pokud ne, pak jsi jak jeruzalémští, kteří neví, co vede ku pokoji! A co tvé oči? Co tvůj duchovní zrak? Co vidíš? Vidíš všechno tragicky a v černých barvách? Pak sundej tu pásku beznaděje, ať spatříš toho, který i dnes k tobě přichází! On říká: **Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo**

můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou. A jistě ne jen večeřet, ale i snídat, pracovat, provázet. Někdy mám pocit, bratři a sestry, že Pána Ježíše necháme stát přede dveřmi našeho srdce. Že na Něj nespoleháme. Pak skuhráme, že je nám vzdálen, že na nás zapomněl, nevidíme jeho jednání, náš stůl zůstává prázdný. A Pán přitom stojí přede dveřmi, a tluče. Jenže jakým způsobem tluče? Jakým hlasem nás volá? Možná je to tlukot tichý, jako tlukot našeho srdce. Když se neztišíš, neuslyšíš Ho. Když se uprostřed rejů tohoto světa nezastavíš a nezačneš se modlit a sytíš se jeho slovem, stěží zaslechneš jeho tichý hlas.

Tehdy si, bratři a sestry, žil Jeruzalém také svým vlastním životem. Byla v něm kněžská šlechta, která se považovala za nejdůležitější, různé náboženské skupiny, které kladly důraz každá na něco jiného, byla tam římská vojenská diktatura, prostý lid, směnárníci a prodavači a skupina tajných povstalců, usilující škodit římskému režimu. V městě se čile obchodovalo a mnozí do něj putovali jako poutníci. Kdo v tomto ruchu a při vlastních starostech rozpoznal, že právě **dnes se tu sklonil Bůh? Že přichází Bož Syn? Víte, tento slavný příjezd Pána Ježíše je často vykreslován jako triumfální.** Matouš to popisuje, že **mohutný zástup prostíral své pláště a jiní trhali ratolesti.** Jan ale mluví, že to bylo **mnoho poutníků, co vzalo ratolesti a volalo: „Hosanna, Požehnaný který přichází ve jménu Hospodinově!“** Lukáš však si všímá, že to jsou především učedníci, **celý zástup učedníků.** Všeobecně se má za to, že to není pouze těch dvanáct, spíše je to ten širší okruh kolem **sedmdesáti** až stovky. A když to srovnáme s celkovým počtem obyvatel tehdejšího Jeruzaléma, tak se odhaduje, že tam mohlo být kolem 30 tisíc lidí. Možná to nebyla až tak veliká sláva. Ve srovnání s těmi tisíci mohla být stovka učedníků opravdu zanedbatelná. A ačkoliv máme v jiných evangeliích zprávu o mohutných zástupech, tak když vezmeme v úvahu vrtkavost anonymního zástupu, pak mohl skutečně vjezd Pána Ježíše být mnohými nepovšimnut. Tak jak dnes je církev jen hrstkou uprostřed nevěřícího národa a mnohé akce a bohoslužby proběhnou bez povšimnutí světa, tak to mohlo být i tehdy. A nad tím **Ježíš pláče.**

Zamysli se však ty sám v této chvíli, kým jsi a co děláš. Jsi **učedníkem**, který Ježíši připravuje cestu, skládá pod jeho nohy **plášť** svého života na znamení pokory před králem, kterému se chce vydat a sloužit? Anebo jsi tím, který se **přidá do davu** jako malé a nevinné dítě? Když se zpívá, budu zpívat, když se bude házet kamení, budu házet? Anebo jsi **poutníkem** života, který stále jen hledá, nenachází a prtoo bloudí? Či snad jsi náboženský **farizeus**, který jede podle Božího slova jako studený mlýnský kámen, a přitom ti chybí láska a odpuštění k druhým? Anebo jsi **prodavač či kupující**, co udělal z domu modlitby tržiště? Proč chodíš do Božího domu? Chodíš se tu modlit, anebo zde máš své obchody? Mnohé nečisté transakce se odehrávají v chrámu Ducha svatého, to je v lidském srdci. To však má být **domem modlitby.** Pozor! Pán přichází, tiše a nepozorovaně. Kéž bychom byli alespoň kameny, které si probudí k chvále a stanou se kameny živými. Kéž bychom vnímali, že je Pán s námi skutečně každý den, že nás navštěvuje a sklání se k nám. Kéž bychom se neskrývali v davu a přikrývali tak své hříchy. Kéž bychom svým jednáním nehlásali slovo, **ukřičuj.** Ale naopak. Kéž by naše sebevydání Králi králů bylo opravdové. Jedině pak budeme totiž zakoušet vzkříšené životy. Amen.

Píseň 382 modlitby píseň 632

Slovo poslání: Dejte si pozor, bratři, aby někdo z vás neměl srdce zlé a nevěrné, takže by odpadl od živého Boha. Naopak, povzbuzujte se navzájem den co den, dokud ještě trvá ono ‚dnes‘, aby se nikdo z vás, oklamán hříchem, nezatvrdil. (Židům 3, 12-13)

Požehnání: Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky. Píseň 406